

DIALOG DIREKT #88

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Är på väg hem från Finland. Till min förvåning fick Valerie häromveckan tanken att vi skulle delta i en konferens i Finland i stället att som vanligt åka till årsmötet i Stockholm. Resan till Helsingfors går faktiskt fortare än att åka bil till Stockholm.

Jag fick nattlogi i MRA-hemmet i Helsingfors då jag skulle stanna till måndagen. Jag kunde först inte tro det när jag räknade efter, att det är över 20 år sedan jag senast besökte MRA-hemmet, som nu har flyttat upp några våningar till den lägenhet som Margit Borg-Sundman testamenterat till MRA. Denna trofasta kämpe i den finska riksdagen utmanade mig och Valerie som få andra. Jag fick gåshud över hela kroppen när jag på kvällen var ensam i lägenheten och kände att något av hennes ande fortfarande fanns där.

Jag kan inte förstå vart dessa 20 år tagit vägen. Detta är dock historia. Nu är det framtiden som gäller. Min tanke var att jag är ämnad att vara en länk mellan Finland och Sverige.

Konferensen blev till en förnyelse av våra kontakter med Finland och det finska laget. Vi var ett 15-tal som träffades på Sjömansro, ett församlingshem utanför Helsingfors. Några möten ägnades åt att reflektera över frågor som t.ex: Vilka tre saker är viktigast i mitt liv just nu? Hur tror du att andra ser dig? Hur ser du dig själv? Det blev till en hel del personligt delande utifrån detta. Vi talade också mycket om samarbete i Norden och kring Östersjön.

Perspektiv på Sverige och världen via Sydafrika

Någon känd kristen har sagt att näst efter att förlora tron på Jesus som sin personlige frälsare så är det värsta som kan hända en kristen att förlora perspektivet. Och man märker det inte heller själv. Under ett besök i Sydafrika nyligen fick jag ett nytt perspektiv och jag upplevde detta som ett nådeunder. Jag var där tillsammans med min

hustru för att bl.a. själv deltaga i det internationella MRA-rådslaget, vilket var mycket givande och uppfriskande, men vi besökte också en djurpark, för omkring i öppen jeep och såg "the big five" samt framför allt hälsade vi på vår dotter och måg och deras vänner i Kapstaden.

Det var många givande kontakter och rika upplevelser, men jag kan inte peka på någon enskild avgörande händelse, möte eller tanke som ledde till mitt nya perspektiv.

I Sydafrika märks det att man tar försoningen efter alla övergrepp under apartheid på stort allvar och man möter orden försoning och förlåtelse i alla sammanhang. Vi i Sverige fick tidigt kallelsen att bli "folkförsonare" genom Frank Buchman men jag tror inte vi nått lika långt internt som man gjort i Sydafrika. Kanske har vi missat sambandet mellan förlåtelse och försoning som är så tydlig i Sydafrika. Genom sin "sannings- och försoningskommission" har de också haft ett fokus för försoningsarbetet. Sverige har dock gjort en del internationella insatser för fred genom sådana som Dag Hammarskjöld, Gunnar Jarring och Carl Bildt med flera. Troligen har de djupare motsättningarna i Sydafrika än vad vi har haft och har?

Mitt perspektiv var tidigare ett trängt eländesperspektiv på Sverige inriktat på svårigheter för ungdomar och invandrare att få arbete och för invandrare att verkligen integreras i vårt samhälle. Mitt perspektiv var så mycket färgat av Alnäsfrågan att jag nästan glömde världen. Våra media presenterar vidare gärna ett eländesperspektiv på världens problem, som det är lätt att fastna i. Nu ser jag det som viktigt att se Sverige som en del av Norden, Europa och världen där vi har uppgifter att utföra. Som en del av världens mest jämlika samhällen när det gäller relationerna mellan kvinnor och män eller mellan rika och fattiga har vi ett starkt budskap till världen.

Perspektivet Caux är lika viktigt för oss som perspektivet Alnäs. Perspektivet Panchgani är lika viktigt som Caux. Vi måste se oss själva som en del av världen och inte bara fokusera på Alnäs. När man återvänder från Afrika till Sverige slås man av hur stort utrymme kriget i Jugoslavien tar i massmedia. Ändå är Sverige inte med i Nato. Varför tar inte Sverige initiativ till samtal och medling?

Det pågår också ett krig i centrala Afrika i f.d. Zaire med sju stater inblandade och där vi haft

Månadens böneämne

Människorna som lider i Kosovo.

svenska missionärer under lång tid. Kanske är det mer avgörande för världens framtid att man finner lösningen där? Kan vi ta ett fredsinitiativ i Centralafrika tillsammans med Sydafrika? Vi är bägge alliansfria stater.

I Sydafrika har tidigare en vit majoritet förtryckt och våldfört sig på en majoritet. I Sverige har vi en majoritet av gamla svenskar som diskriminerar många olika minoriteter från finnar till afrikaner som sökt arbete och skydd i vårt land. Felet ligger kanske hos bägge parter men här har vi en uppgift att ta itu med. Låt oss börja om, låt oss förlåta varandra och låt oss börja med oss själva.

Harry Ferngren

Jan Franzon har sänt en översättning av ett kapitel från C.S. Lewis' bok "Mere Christianity". Kapitellet har titeln "Är kristendomen svår eller lätt?" Detta har gett Jan oerhört mycket berättat han och vi kom fram till att återge det i fyra avsnitt.

Är kristendomen svår eller lätt? Del 1

En vanlig uppfattning som vi alla har innan vi blivit kristna är denna. Som utgångspunkt tar vi vårt vanliga jag med sina olika önskningar och intressen. Sedan erkänner vi att någonting annat - kalla det "moral" eller "hyggligt uppförande", eller "det goda vi samhället" - har anspråk på detta jag: anspråk som går stick i stäv mot dess egna önskningar. Vad vi menar med att "vara god" är att ge efter för dessa anspråk. Några av de saker som vårt vanliga jag önskade göra visade sig vara vad vi kallar "fel"; så vi måste låta bli att göra dem. Andra saker som jaget inte ville göra, visade sig vara vad vi kallar "rätt"; så vi måste göra dem. Men hela tiden hoppas vi, att när alla krav har tillgodosetts, skall det stackars jaget fortfarande få någon chans, och någon tid över till att leva sitt eget liv och göra vad det gillar. Faktum är att vi liknar väldigt mycket en hederlig man som betalar sin skatt. Han betalar den pliktskyldigast, men hoppas verkligen att det skall bli tillräckligt mycket över att leva på. För vi tar fortfarande vårt vanliga jag som utgångspunkt.

Så länge som vi tänker på detta sätt blir konsekvenserna sannolikt en av dessa två: Antingen ger vi upp att försöka vara goda eller också

blir vi verkligen olyckliga. Ha det klart för dig: Om du verkligen ska försöka möta alla de krav som ställs på det naturliga jaget, så får det inte tillräckligt över att leva på. Ju mer du lyder ditt samvete desto mer kommer samvetet att kräva av dig. Och ditt naturliga jag som på detta sätt oavbrutet hungrar, hindras och oroas blir argare och argare. Till slut ger du antingen upp med att vara god eller så blir du en av de människor som, säger sig vilja "leva för andra" men alltid muttrar och beklagar sig därför att andra inte lägger märke till det mer och alltid gör sig själv till martyrer. Och när det gått så långt kommer du att bli en ännu värre pest för alla som måste leva med dig än du skulle ha blivit om du fortsatt att leva själviskt.

C.S.Lewis

Ett fax kom från Australien. Karin Parsons berättar att hennes man Ian nu gått i pension och de flyttar till Melbourne, adress:

44 Ruthven Street, Macleod 3085
Victoria, Australien
Tel +61 (0)3 9459 9583

Det kom en förfrågan från Schweiz från Martine Pittet om att införa en notis om bokhandeln i Caux.

Bokhandeln och Caux Expo är en möjlighet för all dem som vill veta mer om MRA. Nu söker jag ett par personer, som kunde bilda ett lag som kunde sköta bokhandeln i juli och augusti. De sympatiska damer som hittills ställt sig till förfogande kan inte göra detta längre. Sedan tre år tillbaka har jag tagit över ansvaret för detta område. Jag skulle gärna vilja samarbeta med några yngre personer för att göra detta ställe till en av attraktionerna i Mountain House. Tiderna för öppethållande kan anpassas till behov hos dem som deltar. Den som är intresserad ombuds ta kontakt med mig på följande adress eller telefon.

Martine Pittet, Caux Edition
1824 Caux, Schweiz. tel +41 (021) 962 9469

Anteo